

РЕШЕНИЕ

№ 2453

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1270** по описа за **2023** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенция пътна инфраструктура депозирана чрез процесуалният му представител юрк. П.Д. против Решение № 4604 от 30.11.2022 г., постановено по НАХД № 16565/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 100 състав.

Касаторът сочи, че решението на СРС е постановено при нарушение на закона-отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 НПК. Прави се оплакване, че съдът неправилно приел случая за маловажен и приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Посочва, че законодателят е предвидил, че заплащането на такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП е едно задължително действие което е независимо от налагането на административно наказание. Въззивният съд е следвало да приложи разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено Решението на СРС, както и да потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован се представлява от юрк. Д., който поддържа жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – К. Т. Л., чрез процесуалния му представител адв. М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни доводи за

неоснователност на жалбата е изложен в депозиран по делото отговор на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Обжалването съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

С оспореното решение е отменено наказателно постановление № 267 от 02.11.2021 г., издадено от началника на отдел „Контрол и правоприлагане“ в НТУ към Агенция „Пътна инфраструктура“ - [населено място], с което на К. Т. Л. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева за нарушение на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Наред с това К. Т. Л. е предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

За да отмени наказателното постановление, СРС е мотивирал, че същото е издадено от компетентни органи, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, както и, че касаторът е осъществил вмененото му административно нарушение, но са налице предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН поради маловажност на случая.

При правилно установената от СРС фактическа обстановка настоящият състав на съда намира, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. Правилни са изводите за допуснато нарушение от страна на К. Т. Л. административно нарушение на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Законосъобразен е изводът на въззивният съд, че е приложима хипотезата на чл. 28 от ЗАНН.

Целта на закона с въвеждането на пътните такси е да се заплаща такса за ползването на пътя. С разпоредбата на чл. 10 от Закона за пътищата е разписано, че за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние, такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3; заплащането на тол таксата дава право на едно пътно

превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. В случая няма спор, че за това превозно средство, след като е установено същото и е установен и собственикът, тол таксата е заплатена непосредствено след установяване на нарушението - издадената от Агенция „Митници“ към МФ квитанция.

С оглед на това, правилно въззивният съд е приел, че вмененото нарушение съставлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Преценката за "маловажност" следва да се прави на база фактическите данни по всеки конкретен случай - вид на нарушението, начин на извършването му, подбуди, вид и стойност на предмета му, вредни последици, степен на обществена опасност, морална укоримост на извършеното и т.н., като се отчитат същността и целите на административнонаказателната отговорност. В случая тежестта на нарушението не е висока, предвид незначителната обществена опасност и характера на засягане на обществените отношения. По делото безспорно е доказано, че ответника по касация е заплатил дължимата се тол таксата и това е от съществено значение, тъй като не може да се третира по един и същи начин лице, което не е заплатило такса, с лице, което я е заплатило непосредствено след констатиране на нарушението, която възможност му е предоставена и от разпоредбата на чл. 106, ал. 5 от ЗП. Наред с това водач на ППС, е предприел и действия по издаване на маршрутна карта, като в нея е отразено пътуване по маршрута [населено място] - ГКПП „К.“, за което е заплатена тол такса в размер на 27.76 лв. Ето защо, с оглед ненакърнеността на фиска, нарушението съставлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, поради което реализираната спрямо ответника по касация административнонаказателна отговорност правилно съдът е приел, че се явява незаконосъобразна. В тази връзка следва да се подчертае, че, при преценката за маловажност на случая, незначителността на вредните последици се отразява не само при резултатните, но и при формалните нарушения, по аргумент от чл. 93, т. 9 от ДР на НК, където законодателят не прави разлика между видовете престъпления. В конкретния случай наистина е налице формално нарушение, но крайната цел на административнонаказателната отговорност за това нарушение е да защити фиска от ощетяване, което настъпва като последица от нарушението. В този смисъл липсата на противоположен резултат от процесното деяние е от значение за прилагането на чл. 28 ЗАНН.

В отлика от изложеното в касационната жалба, въззивният съд е направил пълен и последователен анализ на доказателствата по делото, като е формирал правилни и законосъобразни изводи по отношение на оплакванията, наведени и във възивната жалба за извършеното нарушение.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, за които касационната инстанция следи служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските по производството:

При този изход на спора съобразно разпоредбата на чл.63, ал 3 ЗАНН в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Предвид своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да му присъди разноси за адвокатско възнаграждение в минимален размер - 500 лева, съобразно нормата на чл. 18, ал. 4 от Наредбата за адвокатските възнаграждения. Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4604 от 30.11.2022 г., постановено по НАХД № 16565/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 100 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на К. Т. Л. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.